

6. Butler, G. Constitutional Law of the EU's Common Foreign and Security Policy: competence and institutions in external relations. Oxford: Hart Publishing, 2019. 348 p.

7. The Treaty on European Union (TEU): A Commentary / ed. by H.-J. Blanke, S. Mangiameli. Berlin, Heidelberg: Springer, 2013. 1813 p.

8. Court of Justice of the European Union (Grand Chamber). Case C-72/15 «Rosneft». Judgement of 28 March 2017. ECLI:EU:C:2017:236. URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=189262&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=22279081>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-462-0-20>

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ: РОЗДУМИ ЩОДО ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Даниленко Анна

правовий аналітик

Громадська організація «Інформаційно-аналітичний центр

«Сучасне аерокосмічне право»»

м. Київ, Україна

Примітно, що питання теорії, практики та актуальні проблеми публічного адміністрування доволі активно висвітлюються в освітній літературі – підручниках, лекційних та мультимедійних матеріалах, опорних конспектах. Ще більше наукова доктрина наповнена комплексними науковими працями, що демонструють окремі проблеми розвитку публічного адміністрування в Україні (наприклад публічне адміністрування заохочень (Є. Чернецький, 2011), правові засади публічного адміністрування у сфері вищої освіти (Д. Ворон, 2018), публічне адміністрування газодобувної галузі в Україні (С. Кіцул, 2019), публічне адміністрування діяльності юридичних компаній в Україні (О. Рябець, 2020) тощо), а також матеріалами обговорень на круглих столах, семінарах, науково-практичних конференціях. Однак важливим є факт того, що вітчизняні вчені досі не дійшли згоди щодо правильного розуміння його організаційної складової, що породжує низку проблем у теоретичному осмисленні та практичному впровадженні публічного адміністрування в Україні.

Доречно виходити з того, що з моменту проголошення незалежності України разом з концепцією «державного управління» (або на заміну

їй) розпочав функціонувати інститут публічного адміністрування як дуалістичне поєднання лінійно-організаційного та функціонального типу врегулювання суспільних відносин у межах територіальної юрисдикції країни, що передбачає органічне співіснування протилежних за методом, характером та обсягом груп адміністративних дій, що спрямовані з однієї сторони на організацію влади в країні, а з іншої – забезпечення добробуту її громади. При цьому прикметник «публічне» у даному контексті передбачає спільне, а не є синонімом до слова «відкрите». Державне управління не може бути публічним у класичному розумінні, однак, на думку міжнародних експертів та Європейської Комісії зокрема, є частиною означеного процесу. Такий висновок є логічним з погляду системного та структурного складу рекомендаційних документів, у яких акцентується увага на проблемах реалізації влади в Україні. Як приклад, у звіті «Публічне адміністрування у країнах східних партнерів ЄС: Порівняльний звіт 2014 (Public Administration in EU Eastern Partners: Comparative Report 2014) йдеться про окремі успіхи публічного адміністрування в Україні за останні роки – проведення реформ, насамперед у сфері боротьби з корупцією та створення неупередженої державної служби. Ці складові стосуються як державного, так і публічного секторів, однак є частиною «Public administration».

Тому актуальним вбачається подальше визначення місця і ролі публічного адміністрування в соціально-правовому середовищі, його адміністративна раціоналізація та взаємозв'язок з адміністративною політикою держави, а також способи подолання його сучасної дисфункції в аспекті перепрофілювання ідеологічних установок та практики реалізації публічної влади на належне соціальне забезпечення населення, ефективне й раціональне використання людських та природних ресурсів, мінімізацію негативного впливу на навколишнє природне середовище, високу технологічність врядування шляхом продовження зміщення акцентів державного управління (управління суспільством) до сфери публічного адміністрування (задоволення потреб громадян).